

Nowy Czas magazine, London, December 1, 2011

Translated by Greg Goodale

Given its typically secondary role, it's rare for narrative to make such a radical difference to how we read a piece of art. Narrative is a form of secondary payoff, which means we don't pause to look at a mere pretty landscape. Beauty carries a price and in the case of the narratives of Ula Wiznerowicz, it is a very high price. Is it significant that the pictures were taken in Poland? They could have been taken anywhere, and therein lies their communicative power. The destructive power of addiction knows no limits and is immune to the wealth of nations.

There is a curtain and a world behind the curtain. The title *Behind the Curtain* brutally transports the viewer from an aesthetic experience to an existential one. It suggests that the images carry a double meaning. We are confronted with the first circle of (Dante's?) hell. Beautiful landscapes introduce a visual dissonance. Cruel nature, indifferent to human fate and the losing battle fought by the subjects (often absent from the images) against their own weakness. Nature doesn't judge or assess value. Intruding into this record of the external world we find still life images taken indoors - spaces seen through the eyes of an artist. These compositions, while made up of modest everyday objects, can be beautiful too. These modest items are bare living essentials. No one has arranged them or shifted them around. Their owners won't throw them away. They are placed where they are needed.

The lens records the fading colours, a well-used gas stove, a cat looking for a comfortable spot amidst clouds of cigarette smoke, perhaps some leftover food. Occasionally people make their presence felt in the images, people who are powerless in the grips of addiction. There are also the landscapes, which they do not see. And there are the women who never lose hope.

Grzegorz Malkiewicz

"If this is an exhibition about alcoholism then I'm the queen of Sheba." So began an exchange I overheard between two newly acquainted photographers on the steps of London's Polish Cultural Centre (POSK). "Go and look for yourself, I challenge you to find anything in there on the subject."

The photos presented by Ula Wiznerowicz on 25 November at the POSK Gallery showed no bottles, vomit-strewn carpets or the iconic elderly alcoholic struggling to mount a bicycle in the mud of a country lane. There was also an absence of images of enlarged livers, faces full of swollen teeth or photocopies of invoices for nights spent in the state drunk-tank.

I don't think, however, that such images are really worth looking at. And anyway, such artistic motifs are already being used by the UK Department of Health as health warnings on cigarette packets. All the paper used to convince us of the terrible effects of drinking alcohol could no doubt be used to wrap up the whole planet. It doesn't look like those publications have ever successfully helped anyone to kick the habit.

Is it compulsory for an exhibition to shock? At least once a week I'm shocked by the excesses of my drunken neighbours outside my window. It's no secret that my chosen form of stress relief is to sip dark ale wittily entitled 'Bishop's Finger'.

The images presented by Ula Wiznerowicz are, instead, a window onto a distant world, nearly forgotten by the majority of emigrants. It is a cruel world, an empty void in which the only cure for our painful grey of existence is alcohol, a wretched world devoid of content. The artist has made this world more palatable with a subtle palette of colours, which sometimes make it hard to tell if we're looking at a photograph or a painting.

I must admit I was surprised by the maturity of these images, which seems at odds with the young age of the artist. I don't know how old Jacek Kaczmarski was when he wrote the song *Encore One More Time*, but I was reminded of its words when I considered the subject of the exhibition. Somehow these two modes of expression seemed to chime together. They revealed an image of reality seen through the eyes of a man who lived life under the pressure of terrifying loneliness. In between alcoholic trances he saw himself standing on the precipice of his unfulfilled dreams. Perhaps it was only when I connected the words of the song with the images that I was able to see clearly. I don't know if Ula Wiznerowicz also had so clear a vision of what she wanted to express or whether she only intuited the existence of a certain state of consciousness, a state that seems very distant from the young, pretty and ambitious Londoner.

Michał Sedzikowski

Walter Sickert said, "An artist must have a good eye, a good hand and a good heart". Yes, I understand why Ula Wiznerowicz won New Sensation 2010. Her good eye is clearly evident while her good heart stands out above all else.

Are these Polish photographs? Firstly, they are very painterly. This is no mere photography – it's pure Vermeer. In this photographic work I see the same light, the same clarity of colour and an ability to show beauty in a highly prosaic, depressing mess, emphasised by this quote: "Bottles of methylated spirits behind the couch." And here, suddenly a small, well-worn area of wall in vermilion. Pure Vermeer... Elsewhere we see a woman, broken and hopeless while the caption reads: "My son grabbed a pitchfork..."

These quotes, a little small and hard to read, add a third dimension because we are compelled to read them, consider them and think. Suddenly the woman in the image before us becomes a different person because we realise what she has been through.

We often like a photograph because we like the exotic or aesthetic aspects of the place in the photograph but this is not what makes a good photograph. A good photographer knows this. Sometimes this knowledge is learned and sometimes it is instinctive.

Some visitors to the exhibition emphasised the excessive use of Photoshop. They peered closely to see if an image was sharp in one part of the image and not another demanded to know why. Others, who had more expertise, analysed the photographic technique.

I asked the artist about this. "I paint with the camera, with light... I use a film camera, I take pictures and scan them and clean them up a little, in Photoshop, of course," says Ula Wiznerowicz. "No, I don't change the colours very much because that would be obvious. I don't spend a lot of time composing the shots – they are basically what I see. The technique is secondary, it serves the image and not the other way round."

Once again it's a choice between form and content or the chicken and the egg. Why choose a subject like alcoholism? The images are not very big, given the current trend. Their size and the way they treat their subjects is intimate and certainly doesn't deprive them of their dignity. The image of the stool deserves a second look. A plain stool occupies the foreground yet I'm convinced that this simple composition of shape and colour is formal rather than naturalistic.

These photographs are so painterly that they don't really resemble naturalistic photography. Perhaps because certain shadows have been removed, the colour and light have been subtly manipulated. If it's Photoshop then it's brilliantly used – and does that even matter? Does anyone look at Vermeer and think: "Here he's obviously used a thin brush and palette knife and this stroke is smudged with a cloth." Does that make it a worse painting?

Joanna Ciechanowska

Nowy Czas, Londyn, 1 grudzień, 2011

Rzadko kiedy narracja – niejako na drugim planie – potrafi tak radykalnie zmienić odbiór prezentowanych ekspozycji. To swego rodzaju drugie dno, które nie pozwala zatrzymać się przy pięknym pejzażu. Piękno kosztuje, a w przypadku historii opowiedzianej przez Ulę Wiznerowicz, jest to cena bardzo wysoka. Czy to ma znaczenie, że zdjęcia robione były w Polsce? Mogły być robione wszędzie, i w tym jest ich siła przekazu. Destrukcyjna siła nałogu nie zna granic, nie likwiduje jej też zamożność społeczeństwa.

Jest kurtyna i świat za kurtyną. Tytuł wystawy *Behind the Curtain* brutalnie przenosi widza z doświadczenia estetycznego w doświadczenie egzystencjalne. Sygnalizuje dwuwarstwowość przekazu. To, co widzisz, jest pierwszym kręgiem (dantejskim?) ludzkiego piekła. Piękne pejzaże wprowadzają dysonans odbioru. Surowa przyroda, obojętna na ludzki los, na przegraną walkę bohaterów (często nieobecnych) z własną słabością. Przyroda nie ocenia, nie wartościuje. A między ten fotograficzny zapis zewnętrznego świata wkrada się martwa natura wewnątrz, widziana okiem artystki. Te kompozycje, chociaż powstałe z przedmiotów ubogich, też są piękne. Ubogie i niezbędne. Nikt ich nie ustawiał, ani nie poprawiał. Nikt z właścicieli ich nie wyrzuci. Stoją tam, gdzie są potrzebne.

Obiektyw rejestruje płowiejące kolory, wysłużony palnik gazowy, kota szukającego wygodnego miejsca w oparach papierosowego dymu, i może resztek pożywienia. Co jakiś czas o swojej obecności przypominają ludzie, bezsilni w szponach nałogu. Są pejzaże, których nie widzą. Są w końcu kobiety, które nie tracą nadziei.

Grzegorz Małkiewicz

– Jeśli to jest wystawa na temat alkoholizmu, to ja jestem święty turecki – usłyszałem na schodach POSK-u opinię dwójki przelotnie poznanych fotografów. – Idźcie, sami zobaczą, czy znajdziecie tam coś na ten temat.

Na fotografiach zaprezentowanych przez Ulę Wiznerowicz w dniu 25 listopada w Galerii POSK rzeczywiście nie znalazłem butelek, zarzyganych dywanów, pana Ziutka w kaloszach ujarzmiającego rower na błotnistej drodze. Nie było też zdjęć powiększonej wątroby, gęby pełnej spróchniałych zębów i odbitki wezwania do zapłaty z izby wytrzeźwień.

Nie sądzę jednak, że takie obrazy są rzeczywiście warte oglądania. Podobne motywy artystyczne wykorzystuje już zresztą angielski departament zdrowia na paczkach papierosów. Ilością makulatury, jaką zużyto na przekonywanie o okropnych skutkach picia alkoholu można by z powodzeniem opasać kulę ziemską. Nie można jednak stwierdzić, by owe treści kogokolwiek z powodzeniem odciągnęły od butelki.

Czy wystawa powinna szokować? Przynajmniej raz w tygodniu jestem zszokowany ekscesami, jakich pijani mieszkańcy mojego miasta dopuszczają się pod naszym oknem. Nie ukrywam, że łagodzę skutki stresu pociągając ciemne piwo o figlarnej nazwie Palec biskupa.

To, co zaprezentowała Ula Wiznerowicz, było raczej oknem na odległy, prawie zapomniany przez wielu emigrantów świat. Świat surowy, tchnący pustką, którą mogą wypełnić jedynie kojące ból szarej egzystencji procenty. Świat w swojej ubogiej treści wręcz podły. Surowość jego artystka złagodziła subtelnie dobraną kolorystyką, przez co trudno było czasami powiedzieć, czy ogląda się fotografie czy też malowidła. Przyznaję, że zaskoczyła mnie dojrzałość owych ujęć, kontrastująca z młodym wiekiem artystki. Nie wiem, ile miał lat Jacek Kaczmarski, kiedy napisał słowa piosenki: *Encore jeszcze raz*, lecz jej słowa chodziły mi cały czas po głowie, gdy docierał do mnie motyw przewodni wystawy. W jakiś sposób te dwie różne techniki przekazu uczuć zdawały się współgrać, osłaniając obraz rzeczywistości widzianej oczyma człowieka, który przeżył życie pod presją przeraźliwej samotności. Pomiędzy jednym a drugim alkoholowym transem właśnie zrozumiał, iż stanął na skraju swoich nigdy niespełnionych marzeń. Być może dopiero połączenie słów piosenki z obrazem zaowocowało w mojej wyobraźni taką jasną treścią. Nie wiem czy artystka również miała tak jasną wizję tego, co chciała przekazać, czy było to tylko przecucie istnienia pewnego stanu świadomości. Stanu, jakże

wydawałoby się odległego od młodej, ładnej i ambitnej mieszkanki Londynu.

Tak czy inaczej, słowa pasują świetnie. A piosenka... wejdźcie na YouTube i sprawdźcie sami.

Michał Sędzikowski

Walter Sickert powiedział: *Artysta musi mieć oko, rękę i serce...* Tak, rozumiem dlaczego Ula Wiznerowicz dostała pierwszą nagrodę w konkursie New Sensation 2010. Tu właśnie widać to oko. No i serce? Przede wszystkim serce.

Czy te fotografie są polskie? Przede wszystkim są bardzo malarskie. To nie jest fotografia, to jest czysty Vermeer. Na tej fotografii widzę to samo światło, tę samą szlachetność kolorów, no i umiejętność pokazania piękna w bardzo prozaicznym, wręcz przygnębiającym bałaganie, i to wszystko wzmacnia ten cytat: *Butelki ze spirytusem metylowym za kanapą*. A tu nagle ten maleńki, odrapany kawałek ściany w kolorze vermillion. No, czysty Vermeer... Ta kobieta prosta, złamana, bez nadziei i cytat pod fotografią: *Syn złapał za widły...*

Te cytaty – trochę małe, trudne do czytania – dodają trzeciego wymiaru, właśnie dlatego, że trzeba przeczytać, zastanowić się, pomyśleć, nagle ta kobieta jest inną osobą, bo wiesz, co przeszła.

Często fotografia jest uznawana za dobrą, bo podoba się egzotyka czy estetyka miejsca fotografowanego, ale to jeszcze nie robi dobrej fotografii. Dobry fotograf o tym wie.

Wie, albo instynktownie wie?

Niektórzy obecni na wystawie podkreślali nadmierne użycie Photoshopu. Analizowali, czy zdjęcie ostre w tym czy w innym miejscu i dlaczego ostre. Niektórzy, co bardziej w tym siedzą, analizowali te zdjęcia z punktu widzenia techniki.

Zapytałam o to artystkę? – Ja maluję kamerą, maluję światłem... używam aparatu analogowego, robię zdjęcia, potem skanuję je i trochę czyszczę, tak, w Photoshopie, oczywiście... – mówi Ula Wiznarowicz. – Nie, nie są bardzo zmieniane kolory, bo to od razu widać. Fotografii też dużo nie kadruję, właściwie to jest to, co zobaczyłam. To znaczy technika jest drugorzędna, podporządkowana zdjęciu, nie odwrotnie.

No tak, znowu, czy forma czy treść? Kura, czy jajko? Ale skąd taki temat? Alkoholizm. Fotografie, jak na obecną modę, nie są duże, zarówno ich rozmiar, jak i sposób traktowania ludzi na portretach jest intymny, na pewno nie pozbawia tych ludzi godności. Warto jeszcze raz spojrzeć na zdjęcie ze stołkiem. Niby taki zwyczajny stołek na pierwszym planie. Co mnie urzeka, że ta przypadkowa kompozycja przedmiotów i kolorów jest formalna, nie naturalistyczna.

Te zdjęcia są tak malarskie, że właściwie nie wyglądają jak naturalistyczna fotografia. Może to dlatego, że są wyeliminowane pewne cienie, wysubtelniony kolor, iluminacja. Jeśli jest to Photoshop, to świetnie wykorzystany. A w ogóle, czy to ważne? Czy ktoś się patrzy na Vermeera i myśli: aha, tutaj widać pędzel cienki z użyciem szpachli, a tutaj trochę wytarte szmatką... Czy to znaczy, że obraz jest lepszy czy gorszy?

Joanna Ciechanowska